03/10/2023

Ο Μητροπολίτης Μάνης στη Μητρόπολη Αθηνών για τους Δικαστές και Εισαγγελείς

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Ελλάδος

Τον Προστάτη Άγιο τους και Πολιούχο της Αθήνας, Διονύσιο τον Αρεοπαγίτη, τιμούν σήμερα οι Δικαστές και Εισαγγελείς της χώρας. Με κανονική άδεια και ευλογία του Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερωνύμου, ο Μητροπολίτης Μάνης κ. Χρυσόστομος Γ' τέλεσε την Θεία Λειτουργία επί τη ιερά μνήμη του Αγίου Διονυσίου του Αρεοπαγίτου, προστάτου των Δικαστικών Λειτουργών στον Ι. Καθεδρικό Ναό των Αθηνών (Μητρόπολη) και κήρυξε τον θείο λόγο.

"Δεν επιθυμούμε μία μηδενιστική ούτε μετα-χριστιανική κοινωνία. Θέλουμε στη βιοτή μας τα νάματα της ελληνικής σκέψης και του χριστιανικού ήθους. Σήμερα, επακριβώς, χρειαζόμεθα μία πνευματική τόνωση της αυτοσυνειδησίας μας, την συνειδητοποίηση ότι είμεθα πλασμένοι «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν» και έχουμε προοπτική αιωνιότητας, την θέωση. Τω όντι, ο Παύλος και ο Διονύσιος συναντήθηκαν, μίλησαν οι καρδιές τους, συντονίστηκαν στον ελληνικό και

χριστιανικό ανθρωπισμό και αυτές οι μεγάλες προσωπικότητες του 1ου αιώνα, οι συνάδελφοι νομικοί, έλαβαν τον αμαράντινον στέφανον της δόξης. Εμείς του 21ου αιώνα θα τους ακολουθήσουμε; Η επιλογή είναι δική μας και καθημερινή”, ανέφερε, μεταξύ άλλων.

Ακολουθεί το κήρυγμα του Μητροπολίτη Μάνης:

Ὁποία εἶναι αὐτή ἡ συνάντηση; Καί μάλιστα ἐξόχως σημαντική, κοσμοϊστορική. Ἦταν τό 51 μ.Χ., ὅταν ὁ μέγιστος τῶν Ἀποστόλων, ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος, ἦλθε εἰς τάς «κλεινάς Ἀθήνας». Ὅταν, τότε, ὁ Παῦλος ἀντίκρυσε τό θαυμάσιο ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς σμιλευμένο ἀπό τά χέρια τοῦ σπουδαίου ἐκείνου καλλιτέχνου, τοῦ Φειδίου, καί ὅταν ἔστρεψε τό βλέμμα του καί εἶδε τήν Πνύκα καί ἐνεθυμήθη ὅτι ἐκεῖ ἐβρόντα καί ἤστραπτε ὁ Περικλῆς, ὅτε ἐδημηγόρει, ὅπου ἐκεῖ καί ὁ Δημοσθένης ἐρητόρευε, ὁ μέγιστος τῶν Ἀθηναίων ρητόρων καί ὁ Ἰσοκράτης μέ τήν καλλιέπεια τοῦ λόγου του. Τότε ἦταν, πού ὁ Ἀπόστολος ἀναθεωροῦσε τά ἱερά, τά σεβάσματα τῶν Ἀθηναίων, δηλαδή πρόσεχε καί μελετοῦσε προσεκτικά τούς βωμούς καί τά ἱερά των. Τότε ἦταν, ὅταν ἀφοῦ εἶχε ἀντικρύσει καί εἶχε στοχασθεῖ ἐκεῖνον τόν βωμόν μέ τή χαρακτηριστική ἐπιγραφή «τῷ Ἀγνώστῳ Θεῷ», ἦλθε ἐν μέσῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ ἀνωτάτου ἀρχαίου δικαστηρίου καί μίλησε πρός τούς Ἀθηναίους. Μίλησε ὑπογραμμίζοντας τό τοῦ Ἐπιμενίδου: «Ἐν αὐτῷ ζῶμεν καί κινούμεθα καί ἐσμέν» καί τό τοῦ ποιητοῦ Ἀράτου: «Τοῦ γάρ καί γένος ἐσμέν» καί στή συνέχεια κήρυξε τήν «καινή διδαχή», τήν καινούργια διδασκαλία γιά τόν Σταυρωθέντα καί Ἀναστάντα Κύριον.

Ἀκριβῶς, τότε, στήν Ἀκρόπολη, συναντήθηκαν οἱ: Παῦλος, ὁ μέγας Ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ καί Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, μέλος τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου.

Πρόκειται βέβαια γιά θεία συνάντηση, μυσταγωγική συνάντηση. Ἐκεῖ συνηντήθηκαν οἱ καρδιές τους, οἱ ἐκλεκτές ψυχές τους. Καί συνέβη τοῦτο. Πραγματοποιήθηκε ἡ συνάντηση, τῆς «κατ' ἄνθρωπον φιλοσοφίας», τῆς σοφίας τοῦ κόσμου τούτου, τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πνεύματος καί τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος, τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Ὡραιότατα, ἐν προκειμένῳ, οἱ «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων» περιγράφουν τό πολυσήμαντο αὐτό γεγονός, ὅτι μετά τό κήρυγμα τοῦ Παύλου: «Τινές ἄνδρες κολληθέντες αὐτῷ ἐπίστευσαν, ἐν οἷς καί Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης καί γυνή ὀνόματι Δάμαρις καί ἕτεροι σύν αὐτοῖς» (Πράξ. 17,33). Ὡστόσο, τί σηματοδοτεῖ αὐτή ἡ συνάντηση; Ὀφείλουμε νά ὑπογραμμίσουμε ὅτι εἶναι ἀκριβῶς ἡ προσέγγιση τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πνεύματος, τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος μέ τόν Χριστιανισμό. Πρόκειται γιά τήν εὐεργετική αὐτή σύνθεση πού ἔφερε ἀληθῆ πολιτισμό σ' ὅλη τήν ἀνθρωπότητα.

Εἰδικότερα, ὁ κλασσικός πολιτισμός μᾶς ἔδωσε καί κληροδότησε στίς γενιές τῶν ἀνθρώπων τίς ἔννοιες, σοφία, ἀνδρεία, κάλλος. Ὁ χριστιανισμός ἔφερε στήν ἀνθρωπότητα τίς ἄλλες μεγάλες ἔννοιες: Τήν μετάνοια, τήν ἀγάπη, τήν Ἀνάσταση.

Ἔτσι ἡ σοφία ἐκφράστηκε μέ τόν λόγο, ἡ ἀνδρεία μέ τόν ἡρωϊσμό καί τό κάλλος μέ τό μέτρο καί τήν ἁρμονία. Γι' αὐτό καί εἶναι διαχρονικοί οἱ ρήτορες καί οἱ ποιητές καί οἱ ἱστοριογράφοι, πρότυπα οἱ ἥρωες στήν Τροία, στόν Μαραθῶνα, στήν Σαλαμῖνα, στίς Θερμοπύλες καί ἀκόμη, ἀπαράμιλλα ἔργα ὑψίστης τέχνης, τά ἐπιτεύγματα τοῦ δωρικοῦ, ἰωνικοῦ καί κορινθιακοῦ ρυθμοῦ, τοῦ Σουνίου, τοῦ Παρθενῶνος, τοῦ Ἐρεχθείου καί τῆς θόλου τῆς Ἐπιδαύρου. Εἰδικότερα, ἐν

προκειμένῳ, μέ τήν σημερινή ἑορτή καί σύναξη, στό περιεχόμενο τῆς σοφίας βρίσκεται καί ὁ νόμος, τό δίκαιον καί ἡ δικαιοσύνη.

Ἀπό τήν ἄλλη, ἡ χριστιανική διδασκαλία φανέρωσε ὅτι ὁ Θεός εἶναι «φίλος τῶν τελωνῶν καί ἁμαρτωλῶν» καί περιμένει τήν ἐπιστροφή τοῦ ἀσώτου. Ὁ Θεός συγχωρεῖ τόν μετανοοῦντα. Δέν ἐκδικεῖται. Ἀληθῶς ὁ Θεός εἶναι: «Οἰκτίρμων καί Ἐλεήμων, Μακρόθυμος καί Πολυέλεος», γιατί συνεχῶς ὁ Κύριος μᾶς προσκαλεῖ εἰς μετάνοια. «Μετανοεῖτε» λέγει. Καί ἡ Ἐκκλησία ἔρχεται, αἰῶνες τώρα καί διακονεῖ τόν ἄνθρωπο ὡς «ἰατρεῖο ψυχῶν» μέ τό ἱερό μυστήριο τῆς μετάνοιας. Στή συνέχεια ἡ ἔννοια τῆς ἀγάπης εἶναι ἡ πεμπτουσία τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας. Ὁ Χριστιανισμός εἶναι ἡ θρησκεία τῆς ἀγάπης, γιατί ὁ ὁρισμός τῆς ἀγάπης ἀκούει στό: «Ὁ Θεός ἀγάπη ἐστί». Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» εἶναι ἡ καινούργια θεϊκή ἐντολή. Καί ἔπειτα ὁ μέγας Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν ἔγραψε τόν πιό σπουδαῖο ὕμνο γιά τήν ἀγάπη. Ἡ τρίτη ἔννοια τῆς Ἀνάστασης εἶναι ἡ νίκη κατά τοῦ θανάτου. Ὁ Ἀναστάς Κύριος κατενίκησε τόν θάνατον. «Θάνατος οὐκέτι πλέον κυριεύει». Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ πλέον τήν ἀνατολή τῆς νέας ζωῆς, τήν ἀπαρχή τῆς αἰωνιότητος καί παρέχει καί σέ μᾶς τήν ἐπισημοτάτη ἐγγύηση καί τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως.

Σήμερα, λοιπόν, πού διαφαίνεται μία πνευματική νάρκωση, ἠθική παρακμή καί ἀπεμπόληση ἱερῶν καί ὁσίων, ὅπου ἐπικρατεῖ μία ἄκριτη παγκοσμιοποίηση ἀλλά καί παρουσιάζεται ἕνα φαινόμενο νεο-εἰδωλολατρίας καί νεο-ὀρθολογισμοῦ καί ὁ ἄνθρωπος χάνει τήν ψυχική του ὑγεία καί βυθίζεται στήν ἀπανθρωπία, εἶναι ἀδήριτη ἀνάγκη, ὁ λόγος τοῦ Παύλου τοῦ Ἀποστόλου καί ἡ μαρτυρία τοῦ Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, νά ἔλθουν καί νά νοηματοδοτήσουν τήν ζωή μας, τόν δημόσιο βίο, τό σκεπτικό μας, ὥστε νά ἔχουμε, ἕνα «διά ταῦτα» ἀνυψωτικό γιά τόν ἄνθρωπο, μία προσέγγιση στό ὑπερβατικό καί ὑπέρλογο μυστήριο. Δέν ἐπιθυμοῦμε μία μηδενιστική οὔτε μετα-χριστιανική κοινωνία. Θέλουμε στή βιοτή μας τά νάματα τῆς ἑλληνικῆς σκέψης καί τοῦ χριστιανικοῦ ἤθους. Σήμερα, ἐπακριβῶς, χρειαζόμεθα μία πνευματική τόνωση τῆς αὐτοσυνειδησίας μας, τήν συνειδητοποίηση ὅτι εἴμεθα πλασμένοι «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν» καί ἔχουμε προοπτική αἰωνιότητας, τήν θέωση.

Τῷ ὄντι, ὁ Παῦλος καί ὁ Διονύσιος συναντήθηκαν, μίλησαν οἱ καρδιές τους, συντονίστηκαν στόν ἑλληνικό καί χριστιανικό ἀνθρωπισμό καί αὐτές οἱ μεγάλες προσωπικότητες τοῦ 1ου αἰῶνα, οἱ συνάδελφοι νομικοί, ἔλαβαν τόν ἀμαράντινον στέφανον τῆς δόξης. Ἐμεῖς τοῦ 21ου αἰῶνα θά τούς ἀκολουθήσουμε; Ἡ ἐπιλογή εἶναι δική μας καί καθημερινή.

Για το φωτογραφικό υλικό πατήστε εδώ.